

РЕШЕНИЕ

№ 7353

гр. София, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 08.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **714** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 165 и чл. 166, ал. 2 ДОПК.

Делото е образувано, след като с Определение от 20.01.2021 г., постановено от Административен съд - Хасково по адм. дело № 68/2021 г., производството е прекратено и делото, образувано по жалбата на [фирма] – [населено място], ЕИК:[ЕИК] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № УДВ – 33 от 02.12.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), е изпратено по подсъдност на Административен съд София - град /АССГ/. С оспореното АУПДВ на жалбоподателя са начислени следните публични държавни вземания:

- начислена и неплатена главница в размер на общо 6 645,84 лева, представляващи: 3 322,92 лева, първа променлива част от такса „В и К регулиране“ за 2020 г., дължима към 25.03.2020 г. и 3 322,92 лева, втора променлива част от такса „В и К регулиране“ за 2020 г., дължима към 25.07.2020 г.

- начислена е и неплатена лихва в размер на общо 233,13 лева (двеста тридесет и три лева и тринадесет стотинки), представляващи: 52,22 лева, за периода от 26.01.2020 г. до 28.04.2020 г., върху главница от 000,00 лева (постоянна част за 2020 г.); 146,76 лева, за периода от 26.03.2020 г. до 31.08.2020 г. върху главница от 322,92 лева (първа променлива част за 2020 г.); 34,15 лева, за периода от 26.07.2020 г. до 31.08.2020 г. върху главница от 3 322,92 лева (втора променлива част за 2020 г.).

Жалбоподателят твърди, че АУПДВ е издаден при нарушаване на предметната компетентност на КЕВР. Изтъква, че в случая е нарушен чл. 166, ал. 2 от ДОПК, доколкото председателят на КЕВР не е йерархично горестоящ орган, който упражнява надзор за законосъобразността на актовете на Комисията. Счита, че процесният АУПДВ е немотивиран и е издаден в противоречие с материалния закон. Изтъква, че не са наведени съображения, въз основа на които е прието, че жалбоподателят има качеството на ВиК оператор, като посочва, че същото може да се определи единствено като „друго предприятие“ по чл. 2, ал. 3 от ЗРКУ. Твърди, че пред 2020 г. жалбоподателят не е имал и не е обслужвал своя обособена територия, тъй като обособената територия на общ. Д. е прекратена и [фирма] – [населено място] е няма склучен договор с за поддържане, управление и експлоатация на публични ВиК системи и за предоставяне на ВиК услуги. С тези доводи, счита, че [фирма] – [населено място] не дължи такса, определена съгласно чл. 1 от Тарифата. Моли съда да обяви оспорения акт за нищожен или в условията на евентуалност да бъде отменен като незаконосъобразен

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., който поддържа жалбата. Претендира разноски, за които представя списък. Представена е писмена защита, в която се изтъква, че АУПДВ е незаконосъобразен, тъй като не е осъществен фактическият състав за възникване на задължението за плащане на таксата ВиК регулиране, тъй като е безспорно доказано, че за 2020г. КЕВР не е осъществявала регулаторна дейност по ЗРВКУ спрямо дейността на жалбоподателя.

Ответникът – КЕВР в съдебно заседание се представлява от юрк. Б., която оспорва жалбата. Депозира писмено становище, с което оспорва наведените в жалбата доводи и навежда подробно съображения за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Административен съд - София - град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят - [фирма] [населено място] е вписан в ТР с ЕИК[ЕИК] и с предмет на дейност „водоснабдяване, канализация, пречистване на води, инженерингови услуги в страната и чужбина“ със собственици, съгласно данните в ТР - Държавата чрез МРРБ с дял 24360 лв. или 50.99 % и [община], с дял 23410 лв. или 49.01 %.

На 30.06.2016г. дружеството подало заявление до КЕВР за одобряване на бизнес план за развитие на дружеството като ВиК оператор в периода 2017-2021г., както и за утвърждаване и одобряване на цени на водоснабдителните и канализационно услуги.

С Решение № 267/26.05.2016г. - т. 4 на Общински съвет Д. е прието принципно съгласие по реда на чл.198а от Закона за водите за присъединяване на [община] към Асоциация по ВиК, на обособената територия, обслужвана от [фирма] [населено място].

С решение по Протокол 6/31.05.2016г. (лист 20) на Общото събрание на А. на обособената територия, обслужвана от [фирма] Д. е прието принципно съгласие за присъединяване на [община] към Асоциация по ВиК на обособената територия, обслужвана от [фирма] [населено място].

С Решение по Протокол № 12/21.07.2016г. границите на обособената територия, обслужвана от [фирма] [населено място] са променени, с включване към тях и на [община]. Със същото решение е прието, до започване на дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на ВиК активите и предоставяне на ВиК

услуги от [фирма] [населено място] в новоприсъединените общини, тези дейности да се извършват от съществуващите ВиК оператори – респ. от [фирма] Д..

С Допълнително споразумение № 1 към Договор от 14.04.2016г., сключено между [фирма] [населено място] като „Оператор“ и Асоциация по ВиК на обособената територия, обслужвана от [фирма] [населено място] (лист 22 и сл.) са определени задълженията на оператора, произтичащи от изпълнението на Решение по Протокол № 12/21.07.2016г. по отношение на публичните активи, инвестициите, изготвянето на проект за Бизнес план за 2017-2021 г. за новоприсъединените обособени територии, сроковете за осъществяване на дейностите и др.

С Декларация от 16.01.2020г. (лист 37) жалбоподателят декларирал пред КЕВР размер на приходите от ВиК услуги и фактурирано количество питейна вода за предходната година, като в т.3 от същата декларация определил и дължимата такса „ВиК регулиране“ за 2020 г.

С Доклад от 24.01.2020г. (лист 5 - 60 от админ. дело № 68/2021г. на Административен съд Хасково) на главния директор на ГД „ВиК услуги“ в КЕВР до председателя на КЕВР е представена справка за дължимите такси от ВиК операторите за 2020г., сред които – на ред 12 от справката и за дължимите такси от [фирма] Д..

С Доклад от от работна група от дирекции в КЕВР /лист 42 и сл. от админ. дело № 68/2021 г.) председателят на КЕВР е уведомен за обстоятелства, налагащи откриване на процедура за установяване на публично държавно вземане от такса „ВиК регулиране“ и лихва за просрочие, дължима от жалбоподателя. С доклада е предложено откриването на процедура за установяване на публичното държавно вземане, с начислена и неплатена главница в посочен в доклада размер, размера на лихвата за просрочие и уведомяване на жалбоподател в настоящето производство за откриване на процедурата, с определяне на срок за обяснения и възражения и за доброволно изпълнение на задължението.

С Решение по т. 4 от Протокол № 202/18.09.2020г . от заседание на КЕВР е прието да се открие процедура по установяване на публично държавно вземане по отношение на [фирма] Д.. Решението е взето със 7 гласа „за“, от които един глас „за“ на член на КЕВР със стаж във ВиК сектора.

На дружеството е предоставена възможност в 7-дневен срок за обяснения, възражения или за доброволно изпълнение на задълженията на дружеството. В определения 7-дневен срок „ВиК“ ОООД Д. не е представило възражение или обяснение, както и не е изпълнило доброволно задълженията си. Дружеството-жалбоподател е депозирало възражение с вх. № Ф-17-13-8 от 30.09.2020 г.

С Решение по Протокол № 257/02.12.2020 г., КЕВР е приела по отношение на [фирма] Д. да бъде установено публично държавно вземане от неплатена такса „ВиК регулиране“ и лихва за просрочие, в размер на 6 645,84 лева, представляващи: 3 322,92 лева, първа променлива част от такса „В и К регулиране“ за 2020 г., дължима към 25.03.2020 г. и 3 322,92 лева, втора променлива част от такса „В и К регулиране“ за 2020 г., дължима към 25.07.2020 г., както и начислена и неплатена лихва в размер на общо 233,13 лева (двеста тридесет и три лева и тринадесет стотинки), представляващи: 52,22 лева, за периода от 26.01.2020 г. до 28.04.2020 г., върху главница от 000,00 лева (постоянна част за 2020 г.); 146,76 лева, за периода от 26.03.2020 г. до 31.08.2020 г. върху главница от 322,92 лева (първа променлива част за 2020 г.); 34,15 лева, за периода от 26.07.2020 г. до 31.08.2020 г. върху главница от 3

322,92 лева (втора променлива част за 2020 г.).

Въз основа на решението на осн. чл. 165 и чл. 166, ал. 2 от ДОПК е издаден оспорения в настоящето производство Акт за установяване на публично държавно вземане № УДВ – 33/02.12.2020 г. Последният е връчен на жалбоподателя на 10.12.2020 г.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

При така установените факти, Административен съд – София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата срещу оспореният акт е депозирана чрез административния орган на в законоустановения срок, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Неоснователни са наведените в жалбата оплаквания за нищожност на оспорения административен акт. Обявяването на нищожност на административен акт е средство за отстраняване на незаконосъобразни административни актове, засегнати от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не може да породи правните последици, към които е насочен. За да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за това, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. В правната теория и съдебната практика безпротиворечиво се приема, че липсата на компетентност на административния орган и неспазването на установената форма във всички случаи води до нищожност на административния акт, докато противоречието на акта с материалния закон, е основание за нищожността му само тогава, когато правните му последици са напълно несъвместими с правовия ред така, че по никакъв начин, включително, ако би бил необжалваем, не биха могли да бъдат признати (Решение № 8035 от 01.07.2008 г. на ВАС по адм. д. № 3988/2008 г., II отд.). В настоящия случай обжалваният АУПДВ е издаден от компетентния орган – КЕВР.

По силата на чл. 28, ал. 1 от ЗЕ за изпълнение на регулаторните си правомощия по този закон и по Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/ КЕВР събира такси за разглеждане на заявления, за издаване на сертификати, за продажба на документи за провеждане на конкурси, лицензионни такси и такси за регистрация на експерти. Размерът на таксите по, ал. 1, редът и сроковете за заплащането им се определят с тарифа, одобрена от Министерския съвет по предложение на комисията./ал. 2/ Таксите, събирани по реда на този закон и на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги, са публични държавни вземания. Според чл. 29, ал. 2 от ЗЕ лицата, получили лицензия, заплащат лицензионни такси за всяка издадена лицензия, както и за изменение на лицензията в случаите, посочени в тарифата. Лицензионните такси са: 1. първоначална - за издаване или изменение на лицензия, включваща разходи за нейната подготовка и разходи за регулаторната дейност по лицензията до края на текущата година; 2. годишна - включваща разходи за регулаторната дейност по лицензията за съответната година /ал. 3/. Годишната такса за срока на лицензията, както и за срока на продължаването ѝ, се заплаща от лицензианта за всяка година, следваща годината на издаването ѝ /ал. 4/. Лицензионните такси се определят в зависимост от вида на извършената

лицензионна дейност и се диференцират по критерии, определени с тарифата по чл. 28, ал. 2 /ал. 5/. Съгласно чл. 8, ал. 1, т.1 от ЗРВКУ Приходите по бюджета на комисията, с които се финансира дейността по този закон, се набират от такса "В и К регулиране". Обжалваният акт е мотивиран съгласно изискванията на чл. 59 от АПК, като от съдържанието му могат да се извлекат фактическите и правните основания за постановяването му. Съдът намира, че в рамките на процесното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да съставляват отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

Настоящата съдебна инстанция счита за неоснователен наведения от жалбоподателя довод, че по отношение на същия не следва да се начисляват държавни такси за водно регулиране по ЗРВКУ, доколкото ВИК О. Д. „само временно“ предоставя ВиК услуги територията на [община] до поемането на тази дейност от ВиК Е. [населено място]. Съгласно чл. 2, ал. 1 и 2 от ЗРВКУ, В и К оператори са всички предприятия с предмет на дейност извършване на В и К услуги. В и К операторите осъществяват дейността си съгласно изискванията на този закон. Според чл. 2, ал. 3 от ЗРВКУ други предприятия, които извършват услуги по доставяне, отвеждане и пречистване на питейни и отпадъчни води, осъществяват тези дейности съгласно изискванията на закона. С оглед на цитираната разпоредба, в настоящото производство следва да се изследва въпросът дали дружеството действително осъществява предоставяне на ВиК услуги на територията на [община].

Съгласно чл.198а от Закона за водите територията на страната за нуждите на управлението, планирането и изграждането на ВиК системи и за предоставянето на ВиК услуги се разделя на обособени територии. Границите на обособената територия могат да се променят в зависимост от присъединяването или отпадането на общини от нея. Решенията за промяна на границите на обособената територия се приемат от общото събрание на асоциацията по ВиК или от общинския съвет. Обособената територия прекратява съществуването си, когато общините в нея се присъединят към друга обособена територия. Решението за прекратяване на съществуването на обособената територия и за присъединяването на общини от нея към друга обособена територия се приема от общото събрание на асоциацията по ВиК или от общинския съвет.

Видно от представения по делото Протокол 6/31.05.2016г. (лист 20-21) на Общото събрание на А. на обособената територия, обслужвана от ВиК О. Д. е прието принципно съгласие (т.4) за присъединяване на [община] към Асоциация по ВиК на обособената територия, обслужвана от [фирма] [населено място].

С Решение по Протокол № 12/21.07.2016г. границите на обособената територия, обслужвана от [фирма] [населено място] са променени, с включване към тях и на [община]. Със същото решение е прието, до започване на дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на ВиК активите и предоставяне на ВиК услуги от [фирма] [населено място], в новоприсъединените общини, тези дейности да се извършват от съществуващите ВиК оператори – респ. от „ВиК“ Д..

Представеното в съдебното производство от жалбоподателя Допълнително споразумение към Договор от 14.04.2016г., сключен между А. Х. и [фирма] Х., последното дружество като оператор, установява наличието на окончателни протоколи за разпределение на собствеността по параграф 9 ал.5 от ПЗР на ЗИД на ЗВ към 30.06.2017г. за [община], към които са приложени списъци за публични ВиК

активи. От друга страна, преминаването на тези активи към ВиК Х., вкл. с посоченото в Допълнителното споразумение изключително право за стопанисване и управление на тези публични активи, при изричната клауза на чл.12.3 от същото споразумение за „фактическо предоставяне на услуги на потребителите на територията на [община] от оператора – „ВиК“ Х. от 01.01.2021г., при вписване на реализирано преобразуване на двете търговски дружества – [фирма] Д. и [фирма] Х.“, изрично урежда предоставянето на ВиК услуги до посочената дата и до вписването на преобразуването на двете търговски дружества от жалбоподателя - [фирма] Д..

Предоставянето на ВиК услуги от [фирма] Д. се установява и от представената от дружеството пред КЕВР Декларация от 16.01.2020г. за идентичност на отчетните данни /лист 37/, в която дружеството е посочило приходите от ВиК услуги за предходната година и изчислило размера на дължимата такса „ВиК регулиране“ за 2020г.

По отношение на посоченото в жалбата Решение № ПП-3 от 09.05.2017 г. Решение на КЕВР /лист 8 и сл. от адм. дело № 68/2021 г. на АС Хасково/, следва да бъде посочено, че същото касае одобряване на бизнес план за развитие на дейността на [фирма], [населено място], като в него изрично е посочено, че дружеството отговаря на изискването на чл. 2 , ал. 1 от ЗРВКУ. Следователно, независимо от предприетата процедура по присъединяване на [община] към Асоциация по ВиК на обособената територия, обслужвана от [фирма] [населено място], същата към 31.12.2020г. не е завършена и жалбоподателят не е преустановил предоставянето на ВиК услуги, респ. не е загубил качеството си на ВиК оператор по смисъла на чл.2 ал.1 от ЗРВКУ. Поради това същият е задължено лице в качеството му на В и К оператор и като такъв дължи заплащане на годишна такса „ВиК регулиране“.

От приетите по делото доказателства не може да се обоснове извод, че [фирма] - Д. е преустановило предоставянето на ВиК услуги на територията на [община]. Към настоящия момент не е налице вписване на реализирано преобразуване на двете търговски дружества – [фирма] Д. и [фирма] Х.“, което, съгласно вече цитираното Допълнително споразумение към Договор от 14.04.2016г., сключен между А. Х. и ВиК Е. Х., е условие за продължаване на предоставянето на ВиК услуги от жалбоподателя на територията на [община].

С оглед на изложеното следва да се направи извод, че обжалваният акт е постановен в съответствие с материалния закон и при съобразяване с целта на закона.

Ето защо, настоящият състав приема, че оспорения административен акт се явява законосъобразен, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Същите се дължат на ответника в съответствие с чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София - град, Трето отделение,

60-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] - Д., ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя инж. Г. Т., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № УДВ – 33 от 02.12.2020 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА [фирма] - Д., ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: